

Lovgivningsmagten har delegeret dertil, udpege Nævninger uden nogen faktisk eller retlig Indblanden i den Ting.

Hvad saa Bekostningerne angaar, maa jeg sige, at jeg er ved at blive enig med den højtærede Justitsminister, idet den højtærede Justitsminister nu erkender — og det var ogsaa, gaar jeg ud fra, det, som Justitsministeren vilde have sagt oprindelig —, at det er den allerede vedtagne Retsplejelov alene, der koster 700,000 Kr. om Aaret. Men dertil kommer saa de Omkostninger, som ere forbundne med en ny Politilov, med Statens mulige Overtagelse af Delinkventomkostningerne og med mulige Nedsættelser af Retsgebyrerne. Den højtærede Minister siger, at vi ikke kunne vide noget om, hvor meget det vil komme til at koste. Nej, jeg kan ikke vide noget om, hvad de Forslag, som den højtærede Justitsminister paatænker at forelægge det høje Ting, komme til at koste, men jeg kan vide, hvad de Forslag, som ere vedtagne af Landstinget, koste, det foreligger, og det er det eneste Diskussionsgrundlag, vi i dette Øjeblik have. Og det er af en saadan Beskaffenhed, at de dels i Merudgifter for Staten, dels i Mindreindtægter for Staten paa Grund af nedsatte Retsgebyrer ville medføre en Merudgift plus en Mindreindtægt, som tilsammen ville udgøre nærmere ved 3 Mill. Kr. end 2 Millioner om Aaret for Staten. Det er aldeles sikkert. Og jeg maa altsaa understrege, at den højtærede Justitsminister heller ikke paastaar, at Retsreformen kan gennemføres for 700,000 Kr. om Aaret, men kun, at den Del af den, som allerede er vedtagen, Retsplejereformen, alene koster 700,000 Kr. om Aaret.

Det er sent paa Aftenen, og jeg skal ikke forlænge denne Debat yderligere. Jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg haaber, at der ikke i dem skal have indsneget sig noget, som paa nogen Maade kan være stødende for den højtærede Justitsminister, idet jeg fuldkommen deler hans Ønske om, at vi skulle staa paa den bedste Fod med hinanden.

Jeg har saa for øvrigt kun en Bemærkning at gøre til det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen), som i Gaar gik her ned i Tinget, efter at den afgaaede Finansminister i Landstinget havde udtalt sig fuldstændig i Overensstemmelse med, hvad jeg havde sagt her om det Statslaan, der havde været Tale om, og til min store Forbavselse fremsatte den Paastand, at der her skulde være en

Uoverensstemmelse, og at den afgaaede Finansminister nu havde sagt, at man havde haft et Tilbud, som var bindende, medens jeg derimod havde sagt noget andet. Nu har den anden Part i denne Sag, nemlig den, som havde gjort Tilbudet, udtalt sig i „Berlingske Tidende“ i Aften i en Artikel, som i øvrigt er meget fjendtlig mod det afgaaede Ministerium. I denne Artikel skrives der saaledes: „Finansdebatten i Landstinget i Gaar gav i øvrigt den tidligere Finansminister Brandes Lejlighed til at oplyse Grundene til, at hans Forsøg i Foraaret paa at optage et fast Statslaan ikke lykkedes. Hr. Brandes udtalte sig meget aabent, og det er ogsaa rigtigt, at der ikke forelaa noget fast Tilbud til ham om et Statslaan til en Kurs af 94³/₈. De vedkommende Banker ønskede Laanet paa Haanden i en vis, kortere Tid, førend der kunde gives endeligt Tilbud. Den paafølgende Udbydelse af Laanet i Konkurrence fik ingen Indflydelse. Den afgørende Hindring for et fast Statslaans Optagelse paa nogenlunde gunstige Betingelser var den umiddelbart efter følgende Diskontoforhøjelse og stærke Stramning paa Pengemarkedet“.

Det staar i „Berlingske Tidende“ som en Artikel fra Redaktionen, men de faktiske Meddelelser, som her gives, kunne kun hidrøre fra den Bankdirektør, som havde fremsat det saakaldte Tilbud overfor daværende Finansminister Brandes. Og han erklærer altsaa her nu, at der ikke var fremsat noget fast Tilbud, men at vedkommende Banker ønskede Laanet paa Haanden i en vis kortere Tid, førend der kunde gives endeligt Tilbud. Dette viser, at den højtærede tidligere Finansminister udtalte sig overordentlig forsigtigt om den Sag oppe i Landstinget. Han er nemlig ikke gaaet saa vidt, som den anden Part i Sagen nu gaar, selvfølgelig af Loyalitet for ikke at bringe noget Billede frem for Rigsdagen, som ikke skulde være fuldkommen rigtigt, ligesom jeg her ogsaa har udtalt mig langt forsigtigere end den nu optrædende Part, idet de Udtalelser, jeg her har fremsat, selvfølgelig have været støttede paa de Oplysninger, jeg har faaet af den afgaaede Finansminister. Jeg havde ikke nogen anden Adgang til at vide Besked om disse Sager, end hvad den afgaaede Finansminister sagde mig. Den Udtalelse, som nu kommer fra den anden Part i Sagen, er langt sikrere, langt bestemtere og noget mere vidtgaende.

Jeg haaber, at man herefter vil finde, at de Angreb, som ere blevne rettede paa